

KARADENİZ BÖLGESİ

SERPİL KURT

SAVAŞLARI BİZ DOĞURDUK

Dünyaya gözlerini yeni açan bebek, sevinç çığlıklarıyla karşılanmıştı. Mutluluğunu sözlerle ifade edemeyen babası, ifade yolunu gökyüzüne iki ei ateş etmekie bumuşiu. Baba kimse düşünmemişti. Silah sesini duyan komşular, çocuğun erkek olduğunu anlamıştı. Ne garip değil mi? Silah sesi, erkek çocuk sahip olmaya işaret ediyordu konu komşu arasında.

"Savaş" koydular adını minik yavrunun. Öyle çabuk büyüyüp geliyordu ki, annesi ona baktığında, emekle, zahmetle yetiştirdiği oğlundan gurur duyuyor, yorgunluğunu unutuveriyordu. Babası da yavrusunu çok seviyordu, ona ihtiyaç duyduğu her şeyi alabilmek için çok çaba gösteriyordu. Konuşmaya bile başladı. İlk sözcüğünün "anne" olmasına babası biraz bozulmuştu doğrusu ama kimseye belli etmedi.

Savaş bir akşam annesinin çocukluğundan kalan bir bebekle oynarken babası birden köpürdü ; "Çocuk kız gibi yetişecek, alın elinden şu bebeği ! Ben yarın ona bir oyuncak alırım." dedi. Ve başını okşadı Savaş'ın. Nasıl da düşünememişti bugüne kadar. Ertesi gün elinde bir oyuncak silahla geldi babası. Küçük Savaş, babasının elinde silahı görünce çok sevindi. Ataerkil bir toplum olmamızın gereği ilk oyuncakları aynıydı babasıyla. Adam yine gururlandı, kendisi gibi yetiştirecekti oğlunu da.

Yıllar her zamanki hızıyla geçip gitmiş, Savaş beş yaşına basmıştı. Doğum gününde annesi pastalar yapmış, babasıysa boy boy resimleri çekmişti. Akşam olup annesi bulaşık yıkıyor, babası gazete okuyorken Savaş en sevdiği çizgi filmi seyrediyordu. Bayılıyordu bu filme. Acaba kim kimi öldürüp altın tacı alacak ? merak içinde şaşkın şaşkın izliyordu.

İlk büyük yaramazlığını altı yaşına girdiğinde yaptı. Ütü yapan annesinin elinden ütüyü çekerek, yere düşürdü. Ütü halıyı yakmıştı. Eve yorgun argın gelen babası daha taksiti bitmemiş halıyı görünce Savaş yüzünde bir el hissetti. Acısını da ancak o el, babasının eli, yanağından çekilince duyumsayabildi. Şaşkınlıktan ağlamaya başladı. Bu da nesiydi? Yanağı yanıyordu.

Okula başladı. Çok başarılı bir öğrenciydi. Hem sonra öyle olmak zorundaydı. O eli, bir daha yanağında hissetmemek için. O, her ne kadar çok çalışsa da, birgün ödevini yapmayı unutmuş ve bu kez de öğretmeninden yemişti tokatı. Bu daha acı olmuştu, onca arkadaşının arasında. Şimdi yüreğinde çok daha beter bir sızı vardı. Sırasına

oturdu. İki damla göz yaşı akıttı gözlerinden defterin üzerine. Kimse görmeden sildi. Babası geçenlerde amcası ağlıyor diye dalga geçmişti. "Erkekler ağlamaz oğlum, kes şu ağlamayı" demişti. Annesi yumuşacıktı neyseki. Daha bir kere kıyamamıştı oğluna. Ama Savaş ne olur ne olmaz deyip, her an bir tokat da annesinden yemeyi bekliyordu.

İşte böyle büyümüşü. Gerisini tahmin edebilirsiniz sanırım. Belki yaşadıklarınızdan, belki gördüklerinizden, belki de duyuklarınızdan. Ama çevremizi böylesine saran şiddet gösterilerinden, hiç haberdar olmadığınızı söylemeyin bana. Yoksa çok kıskanırım sizi çok.

Tahmin edebileceğiniz gibi Savaş yediği dayaklar sonucu dövme; ilk olarak öğretmenin ona güvenmemesiyle güvensizliği öğrendi. Milli takım şampiyon olunca babası gibi ateş açtı havaya. '{emeği yaktı diye tokat attı kansına...

Birgün eline bir kitap geçti. Kapağında gülen bir yüz vardı kitabın ilginç geldi ona. Ve okumaya başladı. Barıştan, hoşgörüden, sevgiden söz ediyordu kitap. "Neyse" dedi içinden " kabul ettim yanlışım. Ya çevremdekiler ? " Kitap bittiğinde, kendisini huzur dolu bir dünyanın rüyasını gördü sandı. Ama öyle olmamıştı. Ne masaldı bu, ne rüyaydı. Kitap karşısında duruyordu. "Ahlı, keşke bu kitap, herkesin yüreklerine yerleşebilse."

Ama bu olası değildi. Biliyordu. Nefretin, sevgisizliğin, şiddetin doldurduğu yüreklerde yer yoktu böyle şeylere. Kendisine şaşıtı. İlk defa bu doğrularla tanışıyordu. Daha önce böyle konuşanlarla hep dalga geçirdi.

Böyle nice insanlar yetiştirdi bu toplum. Sevgiye hasret, hoşgörüyü muhtaç dinlenmeye istekli, barışa susamış, özgürlükle tanışmamış. Sonra da barış dolu bir dünya beklendi insanlardan. Tabii ki beklendiğiyle kaldı.

Üzüncümüzü, sevincimizi, hayal kırıklıklarımızı, aşklarımızı, nefretlerimizi hep şiddetle ifade ettik. Elimize ya sopa ya silah aldık. Yoo çevreci olduğumuzdan değildi çiçeklere dokunmayışımız. Çiçeklerle anlatılan o duyguları önemsemememizdendi. Asıl acı olanı, o önemsiz bulduklarımızın eksikliği bizi bu hale getirdi de göremiyoruz bile. Sevgililer gününden başka birbirimize çiçek veremiyoruz bile.

Bu işin yalnızca bir boyutu. Kutunun daha çok yüzü var. Hani şu içi bomba dolu kutunun. Bizler gençler olarak siyasi bazı düşünler edindiğimizde konuşturulmadık özgürce. Konuşmak: cesaretini bulmak ayn, konuştuktan sonra sonuçlarına katlanmak: ayn dertti. Bazılarına göre ise özgürlüğümüzden bu hale gelmiştik. Düşünüyorum. Bazı kavramlar neden bu kadar göreceli diye.

Devletimizi, milletimizi sevmemekle, kendimizi düşünmekle taklitçi bir zihniyetin takipçisi olmakla suçlanıyoruz. Ama devletimizi milletimizi sevmenin gereklerini yerine getirince, öğrencinin siyasetle işi olmaz yargısıyla karşı karşıya buluyoruz kendimizi. Başkasından sana ne felsefesini zorla yerleştiriyorlar, kabullenmek istemeyen beyinlerimizi de bencillikle suçluyoruz. Kendimize özgü bir kültür

yaratmaya çalışıyoruz: dinlediğimiz müzik, okuduğumuz kitap sakıncalı ilan ediliyor. Kendi kültürümüze sahip çıkalım diyoruz, sahip çıktığımızın kendi has kültürümüz olmadığını, bize bazı ideolojiler aşlamak için uydurulduğunu görüyor, yana yakıla benliğimizi arıyoruz. Uygur bir dünya keşfine çıkacağımıza, kendi benliğimizi keşfe çıkıyoruz.

Sonra da bugün olduğu gibi milyonlar dayanıyor söz geçiremediği kapılara. İnsan insanı yaralıyor, öldürüyor. Masum insanların kanları dökülüyor. Eğer toplumsal yapımız gerici ve bağınaz bazı kalıplan aşabilirse hak arama mücadelesinin bu boyutlara ulaşamayacağından eminim. Eğer silahsız insanlar da dinlenirse, gürültü silahlardan değil ağızlarından çıkacak biliyorum. Haklı ya da haksız bütün insanları dinlemeye layık buluyorum. Bugün karşımıza şiddet gösterileri biçiminde çıkan üniversite olaylarını geçmişte yapılan hataların yinelenmesi olarak görüyorum. Haklı olup olmadıkları yine bana bırakılmaz ama eylemler bu şekilde olmamalı. Eğitim hakkı isteyen insanlar, eğitim yuvalarını yıkmaya bu denli zorlanmamalı.

Karşıt görüşlü insanlar neden birbirlerini düşman gözüyle görüyorlar? Bu soru, yine yaşamımızdan buluyor yanıtını." Benim gibi düşünmek zorundasın" diye zorla yönlendirilen insanlarımız, karşılarında kendileri gibi düşünen insanlar göremeyince, diğerlerini düşman olarak nitelendiriyorlar. Oysa en doğru, karşıt düşüncelerin çatışmasından çıkar ve HER DOGRU BİR YALNIŞTAN HİSSE ALIR. Bu bize neden öğretilmedi?

Kendimi karanlığın ortasında bir ışık arıyor gibi hissediyorum. Ve bu ışık bana asla birileri tarafından verilmiyor. Hep saklanıyor, kaçırılıyor. Aklıma şu soru geliyor. Acaba bu karanlıkta yaşamaya alışanlar mı saklıyor ışığı ? Bu karanlıkta bir şeyler mi? Gözleri aydınlıkta göremeyen karanlık insanlar mı yoksa? Yoksa hepsi birden mi?

Sorumluluğu hep sizlere yüklerim sevgili büyüklerim. Hatamın farkındayım. Şimdi de sıra iğneyi kendimize batırmaktayım.

Silahla getirilebilecek olan doğrunun, geliş şekli yanlış olur ilk başta. Bu nedenle çıkmaya çalıştığımız bataklığa iyice saplanmamalıyız. Bizle medeniyet, çağdaşlık istiyorsak, ilk iş olarak onlara çağdaş yollardan aramalıyız. Örneğin, "herkesin eli silah tutar ama, kalem tutamaz" düşüncesini kafamıza yerleştirmeliyiz.

Hedefimiz güzel bir dünya. Ama bizler bu güzel dünyaya ulaşmak için bir adım attığımızda, arkamızı dönünce kan olmamalı. Masum çocuklar ağlamamalı. Anaların yürekleri yanmamalı. Öyle bir hazine yaratmalıyız ki ışıdamalı, mat durmamalı karşımızda. Bağınazlığın pençelerinden kurtulmaya çalışan bizler, daha büyük bir bağınazlıkla yapmamalıyız bunu. İnanın bu kadar düz ve kısa değil demokrasi yolu.

Hakların kardeşliği, insanların eşitliğiyse amacımız, hepimize birer görev düşer bu uğraşta. Yeryüzünde ama, dağlarda değil.

Sevgili büyüklerim, lütfen bana kulak verin. Sizler de benim gibi bazı kötü sonuçların nedenlerini irdeleyin. Şikayetçi olduğunuz gençlik neden böyle oldu? Nasıl böyle oldu? Ve benimle konuşun. O anlamsız tabuları alın aramızdan. Sizlere yaklaşmak istiyorum. Göremediğiniz doğrulan göstermek istiyoruz. Yaptığımız yanlışları söylemek istiyoruz. Çıkarın kulak.Iarınızdaki pamuklan. Ve sizler yöneticilerimiz hep birilerini sokmayın aramıza. Bizlere deneyimlerinizi anlatın. Sizlerin düştüğü hatalara düşmeyelim. El ele verelim. Birleştirelim yüreklerimizi, beyinlerimizi. Bakın o zaman bu sevgi seli nasıl da yok ediyor ŞÖVENİZMİ.

Toplumsal sorunlarımızı görmezden gelmeyi bırakalım. Sorunları olmayan bir milletin öğrencisinin elinde taş, sopa, silah olmaz. Doğrulan inkardan vazgeçelim. Ve çözüm arayalım. Arayın değil, arayalım diyorum. Lütfen beni anlayın.

Ben bir liseli öğrenciyim. Her gün bir polisin şehit verilmesinden, bir üniversiteli ağabeyimin, ablamın ölmesinden bıktım usandım. Sevgi sözcüklerini özledim, gülen yüzleri ... Ekranları görmek istemiyorum. Bu kara tarihin tekrarını. Nice insanımın daha ölmesini istemiyorum. Ve bağırıyorum avazım çıktığıınca. Duyun beni lütfen duyun. Yurdumun bahçelerinde kan çiçekleri açmamalı. Ve bu yurt, bu canım yurt, medeniyete koşmalı.

Bize barışı anlatın. Yoo hayır bıktık artık bundan anlatmayın. Biraz gösterin barışı bizlere. Şöyle ucundan, kenarından yeter bize. Görelim ki, sımsıkı sarılalım ona. Bırakmayalım bir daha acılarla dolu bir dünya, bırakmayalım yeni kuşağa. Sizin bize miras bıraktığınız savaşları silelim dünyamızdan. Tek varlığımızı sevgi yapalım. Ve biz onlara sevgi dolu bir dünya bırakalım.

İnanın bu yetecektir bize. Barışı bir kere görebilmek. Söz veriyorum sizlere, eğer gösterirseniz onu bana, anlatacağım yeryüzündeki tüm insanlara.